

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117212366
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117212366.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: 1. U. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX/XX, V., 2. E. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX/XX, V., obe zastúpené: Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000, Zámocká 35, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie sumy 672,55 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkýň proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 21Csp/105/2017-49 zo dňa 04.10.2018 v časti zamietnutia žaloby takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má nárok voči žalobkyniam 1 a 2 na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne :
„I. Platobný rozkaz Okresného súdu Trnava č.k. 21Csp/105/2017-18 zo dňa 15.05.2017 sa zrušuje.
II. Žaloba sa zamietá.

III. Žalovaný má voči žalobkyniam v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie v napadnutom zamietajúcom výroku odôvodnil s použitím § 488, § 489, § 499, § 52, § 451 ods. 1 a 2, § 100 ods.1 a 2, § 101, § 107 ods.1 a ods.2, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ) § 1 ods.2, § 2 písm. d), § 9 ods.2, § 11 ods.1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ) a vecne tým, že žalobkyne sa žalobou doručenou súdu dňa 05.05.2017, domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť im sumu 672,55 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 672,55 eura od 03.05.2017 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 21Csp/105/2017-18 zo dňa 15.05.2017. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný včas odpor s odôvodnením, preto ho súd v zmysle § 267 ods. 3 CSP vo výroku I. zrušil platobný rozkaz v plnom rozsahu.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že nárok žalobkýň nepovažuje za dôvodný, v rozsudku sp. zn. 8C/278/2015 mu nebola uložená povinnosť plnenia. K argumentácii žalobkýň o neprimerane vysokých úrokoch žalovaný uviedol, že žiadny zákon nestanovuje, že rozhodujúcim kritériom, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní prijateľnosti tohto dojednania v zmluve o spotrebiteľskom úvere, by mala byť priemerná úroková sadzba bankových subjektov. Naopak, relevantnou v zmysle zákonného ustanovenia bola odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu za

obdobné úvery. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že argument žalobkyní zneplatňujúci dojednanie o úrokovej sadzbe ako celku je nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. Priemerné úrokové sadzby, na ktoré poukazujú žalobkyne, sa použiť nedajú už len preto, že ide o vyjadrenie priemeru, teda stavu, kedy banky poskytovali úvery aj za vyššie úverové sadzby, a to s prihliadnutím na rozsah rizika, mieru zabezpečenia a pod. V zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala (tá bola 47,6%). Žalovaný vznáša k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu námietku premlčania. Žalobkyne žiadnym spôsobom nepreukázali požadovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. moment, v ktorom sa dozvedeli o bezdôvodnom obohatení. Premlčacia doba teda nie je viazaná na všeobecne uvádzané skutočnosti. ale posudzuje sa z hľadiska plynutia od momentu zistenia takejto skutočnosti. Tvrdenia žalobkyní nie sú schopné objektívnym spôsobom podporiť uplatnený nárok, nakoľko takto všeobecne uvádzaná skutočnosť by mohla určiť začiatok aj koniec premlčacej doby v podstate kedykoľvek. Žalovaný popiera aj tvrdenia žalobkyní o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na ich úkor. Žalobkyne zakladajú svoje vyjadrenia na domnienkach, ktoré nemajú oporu v žiadnej objektívnej skutočnosti, ktorých relevanciu a pravdivosť vo vzťahu k predmetnému zmluvnému vzťahu nijakým spôsobom nepreukazujú. Žalovaný napáda rozpor tvrdení žalobkyní o úmyselnom bezdôvodnom obohatení nielen so zákonom (§ 107 ods. 1,2, Občianskeho zákonníka), ale napríklad aj s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/516/2015. Záverom žalovaný žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne zaviazal žalobkyne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Ako dôkaz žalovaný označil a predložil Súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2010.

4. Žalobkyne sa vyjadrili v replike zo dňa 11.09.2017 v tom zmysle, že žalobkyne sa domáhajú vrátenia poskytnutého peňažného plnenia žalovanému nad rámec prípustný zákonom, teda len toho, čo preplátili žalovanému, teda sumu 672,55 eur. Je potrebné poukázať aj na to, že žalovaný uplatňuje dlhodobo neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, úroky ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a sú nepríjemne vysoké, ako aj premlčané pohľadávky na celom území SR, pričom je zrejmé, že tak robí vedome s úmyslom sa obohatiť na úkor spotrebiteľov. Žalobkyne zdôrazňujú, že žalovaný v pôvodnom konaní sp. zn. 8C/278/2015 využil právo dať sa zastúpiť právny zástupcom - advokátom, ktorý mu určite musel vysvetliť, že si chce uplatniť premlčanú pohľadávku resp. pohľadávku v rozpore s dobrými mravmi. Z toho možno usúdiť, že je vylúčené, aby žalovaný o tejto skutočnosti nevedela. Napriek tomu sa pravdepodobne spolieha na to, že množstvo spotrebiteľov nebude mať právne zastúpenie a z tohto dôvodu nevzniesú námietku premlčania alebo neuplatnia tie právne argumenty, ktoré uplatňujú žalobkyne. Konanie žalovaného nebolo konaním s odbornou starostlivosťou, pretože v zmluve o úvere vedome dojednal vysoké úroky za poskytnutie úveru - RPMN, priemerná RPMN atď vo výške cca 70 %, pričom toto konanie predstavuje rozpor s dobrými mravmi za účelom získať odmenu za poskytnutie finančných prostriedkov.. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov. A teda jej povinnosť bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti napr. správne uvádzať RPMN, dlhodobé dojednávanie nepríjemne vysokých úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru, sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Použitie napr. neprijateľnej podmienky v Zmluve o úvere a určenie nepríjemne vysokej ceny úveru nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísaný praktikami. Námietka premlčania vznesená žalovaným je neurčitá, nie je zrejmé, kedy začala plynúť premlčacia doba. Treba skutkovo vymedziť, kedy došlo k omeškaniu a kedy uplynula premlčacia doba. So zreteľom na to je správny názor žalobkyní poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnej lehoty od poskytnutia úveru, v dôsledku čoho je možné takto uplatnený nárok žalobkyniam priznať. Žalobkyne opísali, ako sa dozvedeli o problematike zmluvy (až samotným súdnym konaním vedeným Okresným súdom Trnava sp.zn. 8C/278/2015). Žalobkyne ďalej namietli výkon práva žalovaného, ktorým vzniesol námietku premlčania, pretože takýto výkon práva je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 odsek 1 OZ. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným je podľa názoru žalobkyní výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorej by za takej situácie zánik nároku v dôsledku plynutia premlčacej doby bol nepríjemne tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ňou uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje práva včas neuplatnila. Je teda zrejmé, že prihliadnutie na vznesenú námietku premlčania žalovaným je tvrdým postihom vo

sfére žalobkýň, kedy žaloba by bola zamietnutá aj napriek tomu, že žalobkyne nemohli a nevedeli skôr uplatniť svoje nároky a žalovaný vedome minimálne s nepriamym úmyslom sa obohacoval na ich úkor. Žalobkyne majú za to, že sú preukázané výnimočné dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi, pričom považujú za nutnosť uprednostniť spravodlivé skončenie sporu pred formálnym zamietnutím žaloby. Aj podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyne dozvedeli o tom, že na ich úkor sa niekto obohatil, až vyhlásením rozsudku vo veci samej dňa 4.2.2016, teda subjektívna lehota začala plynúť dňa 5.2.2016 a uplynie až dňa 4.2.2018. Žalobkyne podali žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 3.5.2017, teda v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote. Skôr sa to nemali ako dozvedieť, pretože boli práve žalobkyne žalované spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia. Podľa žalobkýň konajúci súd by mal v otázke plynutia premlčacej doby napriek ustanoveniu zákona prihliadnuť na to, že ak by postupoval čisto formálne, znemožnil by uplatňovať práva subjektov, ktorí boli „poškodenými“ v prípade poskytnutia úverov, a ktoré časom preplatili. Tieto subjekty boli dokonca žalované v pôvodných konaniach, museli sa brániť a nevedeli ako ich spor skončí. Preto nemohli uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakali na rozhodnutie súdu. V ďalšom vyjadrení zo dňa 21.09.2018 žalobkyne uviedli, že s tvrdeniami žalovaného sa nemožno stotožniť, nakoľko použitie napr. neprijateľnej podmienky, či určenie neprímerane vysokých úrokov nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Uvedené závery ohľadom úmyslu žalovaného obohatiť sa potvrdilo vo viacerých prípadoch aj Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa posudzovalo množstvo spotrebiteľských zmlúv žalovaného. Žalobkyne poukázali na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017.

5. Po citácii zákonných ustanovení súd konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa v 1. rade ako dlžník a žalobkyňa v 2. rade ako spoludlžník 1 dňa 21.10.2010 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100032743, že žalobkyniam bola vyplatená zo strany žalovaného titulom revolvingového úveru celkom suma 745,26 eura, že žalobkyne zaplatili žalovanému celkom sumu 1.417,81 eura, a že medzi stranami sporu prebiehalo na tunajšom súde konanie pod sp.zn. 8C/278/2015, ktoré je právoplatne skončené. V konaní sa žalobkyne domáhajú vydania preplatku vo výške 672,55 eura od žalovaného, a to s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 8C/278/2015-36, s odôvodnením, že o túto sumu úver preplatili a žalovaný sa o túto sumu obohatil. V konaní bol sporným úmysel žalovaného bezdôvodne sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere obohatiť, ako aj včasnosť podania žaloby v súvislosti so vznesením námietky premlčania nároku zo strany žalovaného.

6. Pokiaľ ide o preukázanie samotného nároku žalobkýň na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že úver, ktorý bol žalobkyniam od žalovaného poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100032743 zo dňa 21.10.2010, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere postráda náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), k) ZoSÚ, keďže v zmluve chýbajú výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z ktorého dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov, a preto tú sumu, ktorú žalobkyne navyše zaplatili, žalovaný by bol povinný im vydať. V konaní však žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobkýň, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

7. V konaní sa uplatňuje nárok žalobkýň na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mali žalobkyne úver preplatiť, a tak poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, na ktoré táto nemal nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ.

8. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom

premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

9. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“

10. V priebehu konania žalobkyne uviedli, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedeli z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 8C/278/2015-36, ktorý bol vydaný dňa 04.02.2016 a kde súd v odôvodnení konštatoval, že predmetná zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, a že žalobkyne zaplatili viac ako im bolo poskytnuté. Súd má však za to, že s poukazom vyjadrenie právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných zo dňa 14.10.2015, ktoré bolo žalobkyniam doručené dňa 27.10.2015, sa žalobkyne o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedeli v deň, kedy im bolo toto vyjadrenie doručené. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že by sa žalobkyne o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na ich úkor obohatil, preukázateľne dozvedeli už skôr, dospel súd k záveru, že najskôr dňa 27.10.2015, kedy im bolo doručené vyjadrenie právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, žalobkyne zistili, že sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní sp.zn. 21Csp/105/2017 bola podaná na súde dňa 05.05.2017, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobkyne ako dlžníčky zaplatili viac, ako len vrátili prijaté plnenie istiny úveru. Námietka premlčania vznesená žalovaným potom s poukazom na trojročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie) bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná tri roky po uhradení poslednej sumy zo strany žalovaných vo výške 19,21 eur dňa 29.01.2014, keďže bola podaná dňa 05.05.2017.

11. Súd sa nestotožnil s názorom žalobkýň, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jeho úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalobkyňami poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Zároveň súd poukazuje na to, že na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovil žalovaný, ktorý dlhodobo a legálne vystupuje z pozície poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa mu tieto peniaze vrátili aj zo ziskom, ktorý zisk predstavovali poplatky a úroky za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2010, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ očakával zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnené poskytujúcej úvery, nemožno vykladať spätne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne

súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“ Ak žalobkyne poukazovali na praktiky žalovaného, že opätovne vyzýva spotrebiteľov na zaplatenie sumy, o ktorej bolo rozhodnuté, že na ňu nemá nárok, či opätovne uplatní nárok na rozhodcovskom súde, uvedené bolo konštatované len všeobecne, ale najmä všetky platby, ktoré žalobkyne na zmluvu urobili, sú datované ešte pred rozhodnutím súdu vo veci sp.zn. 8C/278/2015, a teda po uvedenom rozhodnutí súdu už na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie nevzniklo. Ďalej súd dáva do pozornosti, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie nie je možné odôvodniť rozhodnutiami súdov v iných veciach, v ktorých súdy neposudzovali právny vzťah strán sporu z tohto konania (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/746/2015 zo dňa 01.10.2015). Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že absenciu zákonom požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, čím dal žalobkyniam ako spotrebiteľom účinný nástroj na to, aby sa v zákonom stanovenej premlčacej dobe bránili voči popísaným postupom žalovaného ako poskytovateľa úveru (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016).

12. Keďže žalobkyne nepreukázali, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

13. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobkýň na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovaným za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Zároveň nie je možné akceptovať argumentáciu žalobkýň, že uplatnenie námietky premlčania žalovaným je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil, nakoľko na strane žalobkýň už žalovaných v konaní sp.zn. 8C/278/2015 vystupoval vedľajší účastník zastúpený právnym zástupcom, v konaní poukazovala na to, že na úver plnili viac ako mali, napriek tomu však žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podali viac ako rok od právoplatnosti rozsudku, čo nie je možné hodnotiť inak ako bezdôvodné nedbanie na svoje práva, ktoré správanie ničím neodôvodnili. Nie je pravdivým tvrdenie žalobkýň, že nemohli a nevedeli skôr uplatniť svoje nároky, a to s poukazom na vyššie uvedenú skutočnosť vystupovania vedľajšieho účastníka zastúpeného právnym zástupcom v skoršom konaní a ním použitú argumentáciu v konaní, z ktorej je zrejmé, že žalobkyne zaplatili viac, ako boli povinné žalovanému vrátiť. Žalobkyniam nič nebránilo podať už v konaní prebiehajúcom pred Okresným súdom Trnava pod sp.zn. 8C/278/2015 vzájomnú žalobu, prípadne podať žalobu hneď po právoplatnom skončení uvedeného konania, t.j. v rámci objektívnej premlčacej doby. Súd má za to, že zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenia námietky premlčania nie je možné považovať za formálne zamietnutie žaloby, nakoľko ide o akceptáciu uplatnenia práva, ktoré zákon predpokladá.

Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.“ Súd nenašiel žiaden výnimočný dôvod, pre ktorý by malo byť vznesenie námietky premlčania žalovaným odporujúce dobrým mravom.

14. Keďže žalobkyne podali žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 05.05.2017, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú nebolo možné neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku II. rozsudku zamietnuť. K tvrdeniu žalobkýň, že námietka premlčania vznesená žalovaným je neurčitá a nie je zrejmé, kedy začala plynúť premlčacia doba, súd uvádza, že to boli práve žalobkyne, ktoré mali uviesť dátumy, jednak kedy sa dozvedeli o tom, kto a kedy sa na ich úkor bezdôvodne obohatil, ako aj prijatím ktorých plnení došlo k bezdôvodnému obohateniu, preto nemožno žalovanému dôvodne vyčítať absenciu dátumov v jej vyjadrení.

15. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobkyniam na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku, pričom o výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Civilné sporové konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti strany sporu za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 255 CSP. Aj v prípade plného úspechu niektorej zo strán však musí súd skúmať, či nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Uplatnenie tohto ustanovenia je možné len z výnimočných dôvodov, ktorá výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP však v konaní žalobkyňou neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Takýmto dôvodom nemôže byť skutočnosť, že na strane neúspešného v konaní ide o spotrebiteľa, alebo že žaloba bola zamietnutá z dôvodu premlčania nároku. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci (okrem toho, že išlo o spotrebiteľskú vec a žaloba bola zamietnutá pre premlčanie, aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyne už po pôvodnom konaní mali dostatok času na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, ďalej že na žalobe v tomto konaní trvali aj napriek vzneseniu námietky premlčania, ako aj s poukazom na predpokladané trovy konania žalovaného len v podobe odmeny za dva úkony právnej služby), dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanému náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

17. Proti tomuto rozsudku v časti zamietnutia žaloby a výroku, ktorým súd priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % podali odvolanie žalobkyne prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázali na to, že ak žalovaný predložil formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli nepríjemné úroky a poplatky z poskytnutia finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, obohatí sa na úkor spotrebiteľa. Je zrejmé, že tak robil žalovaný od samotného vzniku zmluvného vzťahu, minimálne s nepriamym úmyslom. Konajúci súd vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné, aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu s čím nie je možné súhlasiť, pretože takýto záver je jednoznačne v rozpore so skutkovým stavom. Skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie, aj keď nepriamo žalovaného. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español, kde bol dohodnutý úrok vo výške 22,38 %, čo podľa názoru Súdneho dvora nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Súd v Európe sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám. Nemecký BGH v rozsudku z 13.03.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný. Švajčiarsky Spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 01.04.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18 % a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009 uvádza, že hoci maximálna výška úrokov ako odplaty za užívanie požičanej Finančnej čiastky pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov

totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy. Zmluvná sloboda právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov. Nie je možné neprihliadať na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokov často práve z dôvodu svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytol veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti sa dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru v % ročne viacnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Dohodnuté úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a preto je potrebné hodnotiť konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Neprimerane vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov, je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby súd pripustil, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený majetkový prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku objektívnej premlčacej doby, poukázal na znenie § 39, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že s názorom súdu, že v danom prípade treba aplikovať premlčaciu lehotu objektívnu trojročnú nesúhlasí a má za to, že na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu desaťročnú premlčaciu lehotu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/84/2011 z 12.12.2011, ako aj rozsudok sp.zn. 2Co/9/2012 zo dňa 21.01.2013. Ďalej argumentoval, že počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, to znamená momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Je zrejmé, že v danom prípade bol medzi žalobcom a žalovaným zmluvou založený spotrebiteľský záväzkový vzťah. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, čo vyslovil aj NS SR v uznesení vo veci 6MCdo/9/2012. Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-165/05 Mostaza Claro. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo v súlade s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne z nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Záver žalobcu poukazujúci na neuplynutie objektívnej desaťročnej lehoty od poskytnutia plnenia žalobcom nad jeho povinnosť, je so zreteľom na všetky okolnosti prípadu správny, v dôsledku čoho je možné takto uplatnený nárok žalobcovi priznať. Žalobcovia zároveň žiadali, aby v prípade potvrdzujúceho rozsudku vo výroku II. zmenil výrok o náhrade trov konania, aby žalovanému nepriznal voči žalobcom náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žalobca už poukázal žalovanému viac ako mal a nebolo by spravodlivé ho zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovanému a to konkrétne k náhrade trov konania. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 257 CSP a zároveň si uplatnil právo na vydanie majetkového prospechu vo výške 672,55 Eur s príslušenstvom a preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalobcom priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Žalovaný odvolanie nepodal a k doručenému odvolaniu žalobcov podal písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca v odôvodnení podaného odvolania namieta úmysel, aj keď nepriamy žalovaného obohatiť sa na úkor spotrebiteľov, pričom uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný namieta, že takto koncipované námietky znemožňujú možnosť zaujatie objektívneho stanoviska v právnej veci, nakoľko i z obsahu nemožno spoľahlivo zistiť, čo nimi žalobca vlastne sleduje, akými konkrétnymi skutkovými skutočnosťami sa mal súd prvej inštancie v danom prípade vysporiadať, čo neurobil. Žalobca len poukazuje na rozsiahlu rozhodovaciu prax, ktorá má preukazovať úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu, avšak bez vecnej súvislosti s predmetným zmluvným vzťahom a takéto vyjadrenie je nepreukázateľné. Poukázal na rozsudok Krajského súdu

v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16C/746/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/516/2015, z ktorých vyplýva, že žalobcom sa nepodarilo preukázať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného a ani v tomto konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť. Záver žalobcu, podľa ktorého žalovaný má ako podnikateľský subjekt vedieť, že sa bezdôvodne obohacuje, znamená, že každé bezdôvodné obohatenie by muselo byť získané úmyselne. Aj bežný občan má totiž v akomkoľvek vzťahu poznať zákony a teda vedieť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Úvaha žalobcu vedie k záveru, že každý kto sa obohacuje, tak robí úmyselne. Na základe toho je potom ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka obsolétym, pretože každé bezdôvodné obohatenie musí byť získané úmyselne. Čo sa týka návrhu na použitie § 257 Civilného sporového poriadku v časti rozhodnutia o náhrade trov konania, toto nemá v zákone oporu, nakoľko spor iniciovali žalobkyne, ktoré sú zastúpené osobou zapísanou v zozname advokátov, ktorá by v prípade najlepších záujmov svojho klienta informovala žalobkyne o premlčaní požadovaného nároku už po vykonaní prvého právneho úkonu. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti uloženia povinnosti zaplatiť istinu, ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

20. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

21. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

22. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2).

23. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo

nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

24. Argumentácia žalobkyní, že v danom prípade ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na ich úkor došlo úmyselne, neobsahuje skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

25. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozmeneý. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozmeneý (por. rozsudok KS Trnava 24Co 35/2018 z 23.10.2018, 24Co 58/2018 z 14.11.2018).

26. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa nevzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobkyní, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobkyní úmyselne obohacoval. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného mala byť úverová zmluva uzavretá medzi stranami.

27. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bol aspoň uzrozmeneý, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyne žiadnym spôsobom nepreukázali, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu úverovej zmluvy uzavretej práve medzi stranami. Z týchto dôvodov bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby.

28. Medzi stranami nebolo sporné, že vo veci poskytnutého úveru sa viedlo i súdne konanie na Okresnom súde Trnava sp. zn. 8C/278/2015, v ktorom žalovaný žalobkyne na zaplatenie sumy 633,47 eura s prísl., no konajúci sud žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že považoval predmetnú Zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkovú vzhľadom na absenciu obsahových náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V konaní sp.zn. 8C/278/2015 bolo preukázané, že žalovaný poskytol a vyplatil žalobkyniam úver vo výške 745,26 eura, žalobkyne z toho splatili žalovanému sumu vo výške 1.417,81 eura. Zmluva o revolvingovom úvere obsahovala neprimerané vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru, preto boli tieto nároky žalobcu absolútne neplatné.

29. Žalobkyne tiež poukazujú na neprimeranú výšku ročnej úrokovej sadzby. Žalobkyne majú za to, že takáto dohoda o výške úrokov a odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 OZ neplatná (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.07.2009). Žalovaný sa takýchto nárokov nemôže domáhať, keďže svojou povahou ide o úžeru. Vzhľadom na právnu kvalifikáciu, ktorú zastávajú žalobkyne a takisto na právne posúdenie vykonané Okresným súdom Trnava sp.zn. 8C/278/2015, podľa ktorej vrátili žalobkyne žalovanému finančné prostriedky presahujúce právny a morálny rámec, napriek tomu, že žalobkyne mali vrátiť sumu vo výške 745,26 eura, je plnenie v sume 672,55 eura (presahujúce výšku poskytnutých finančných prostriedkov), ktoré žalovaný od žalobkyň prijal, plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré musí žalovaný vydať. Bez ohľadu na právny názor súdu prezentovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava sp.zn. 8C/278/2015, majú žalobkyne za to, že v predmetnej zmluve bola dojednaná neprimerane vysoká RPMN ako aj neprimerane vysoká úroková sadzba, čo je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je neplatná. V prípade námietky premlčania vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote zo strany žalovaného, žalobkyne poukázali na to, že Krajský súd Prešov a Krajský súd Žilina vo viacerých rozhodnutiach posúdili konanie dodávateľov, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu tým, že nedávajú svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalobkyň je objektívna premlčacia doba 10 ročná.

30. Odvolaciemu súdu sú známe žalobkyňou citované rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v ktorom judikoval úmysel nebankového subjektu obohatiť sa pre neuvedenie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na druhej strane potrebné poukázať na odlišné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/63/2015 z 27.4.2016, sp. zn. 13Co/58/2015 z 15.3.2016, sp. zn. 13Co/567/2015, sp. zn. 17Co/847/2014 z 16.9.2015, sp. zn. 17Co/376/2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/203/2015 z 28.6.2016, sp. zn. 10Co/206/2013 z 7.1.2015, sp. zn. 24Co/632/2015 z 29.6.2016, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/113/2016 z 16.3.2017.

31. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a vec správne právne posúdil. Pokiaľ žalobkyne zotrvávajú na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcim súdom, pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivým základom pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

32. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyň odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04,

II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

33. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyň, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania, u ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody jeho nesprávnosti, potvrdil a stotožňuje sa so záverom, že podmienky na použitie § 257 CSP neboli splnené.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

35. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).